

Salvador Macip / Sebastià Roig

El secret de la banya embruixada



Pròleg

–Cric-cric-cric-cric!

El cant dels grills ofega el batec de les onades que trenquen al petit moll de Portlligat. Quatre barquetes es balandregen ignorant la penya boteruda que s'alça al davant seu. Sota un cel repuntejat d'estrelles, la badia sembla més solitària que mai.

–Cric-cric-cric-cric!

Un mur de pedra, a la part superior del roquisser, encercla un jardí on creixen pins torts i oliveres menudes. Els brancals dels arbres es retallen contra la silueta d'un casalot estrambòtic, adornat amb uns ous i uns caps gegants.

Els grills emmudeixen de sobte, com si no volguessin cridar l'atenció de dues siluetes altes i esprimtxades que acaben d'aparèixer al moll.

Emparats per la foscor, els dos personatges caminen de pressa per davant de les barques. Són un home i una dona, però costa distingir-los perquè van vestits de negre, porten guants i es tapen el cap amb un passamuntanyes. L'home carrega una petita bossa de viatge.

Els intrusos s'aturen davant el penyal. Després de mirar a dreta i esquerra, s'hi enfilen amb agilitat i de seguida arriben a un corriol ocult rere els matolls que ressegueix la paret del jardí.

L'home adverteix la seva companya.

—Ara vés amb compte, Fanny.

—Què et penses, Thomas? Que vull estimbar-me?

En Thomas deixa enrere el moll i, amb la sang freda d'un equilibrista, avança pel costat del mur vorejant el caire d'un penya-segat altíssim.

La Fanny el segueix sense estar-ne gaire convençuda. Per postres, li pica el passamuntanyes. Té moltes ganes de gratar-se el nas, però s'aguanta. No es vol distreure. Si posa un peu malament o s'entrebanca, té tots els números per precipitar-se al buit i estaveïllar-se contra una filera d'esculls on baten les onades.

Per sort, en Thomas no triga gens a trobar el que buscava: un punt on l'alçada del mur disminueix de forma considerable. Des d'aquí poden saltar a dins del jardí sense dificultats.

En Thomas s'espera que arribi la Fanny, abans de llançar la bossa d'eines pel damunt de la paret. Ella se'l mira preocupada.

–Vols dir que no ens descobriran?

–Tranquil·la, reina. No tenen detectors instal·lats al jardí. A la casa hi ha un grapat de càmeres i les portes i les finestres estan protegides amb alarmes i sensors de moviment. Però els teulats i les parets són ben nets. Ningú no ens veurà.

–I els vigilants nocturns?

–A hores d'ara, deuen estar adormits com una soca. El meu contacte els ha dut unes pizzes per sopar, que estaven ben amanides amb un somnífer per a elefants.

–Val més que el teu «contacte» no la vessi, perquè no vull acabar a la presó! No sé com te'n refies, d'un paio que es passa tot el sant dia mandrejant als bars de Cadaqués...

En Thomas, en comptes de contestar-li, opta per agafar impuls, s'enfila a la paret i, amb un parell de moviments precisos, salta cap a l'altra banda. La Fanny rondina en veu baixa, però acaba imitant-lo.

Quan la Fanny és a dins del jardí, en Thomas ja s'ha cordat al cap un frontal com els que s'usen per fer espeleologia. N'hi dóna un altre i ella se'l posa de seguida. Quan encenen els llums, la claror els mostra un caminet de lloses que avança entre matolls i oliveres.

En Thomas consulta el mòbil i li fa un gest a la Fanny.

–És cap allà. Tot recte.

En Thomas recull la bossa i, amb els focus encarats a terra, s'endinsen pel camí fins que arriben a una terrassa ampla, decorada amb tasses de cafè gegants, fetes amb guix i ciment, que són, en realitat, els testos d'uns xiprers altíssims. La silueta del casaltot que busquen s'insinua a l'altra banda. Travessen el pati de pressa i acaben arrambats a una paret sense finestral, que pertany a la saleta més allunyada de l'edifici.

—Ja hi som. Aquest espai era un menjador d'estiu, on el pintor convidava científics, *top models* i estrelles del rock... Té, aquestes són per tu.

La Fanny recull unes ventoses que li dóna el seu company. En pocs segons, se les ha lligat als genolls i a sota els canells. En Thomas fa el mateix amb les seves. Quan estan preparats, claven la cama esquerra a la paret, després la mà dreta i comencen a enfilar-se amb dificultat per la paret en direcció a la teulada.

Al cap d'una estona, arriben dalt de tot. S'asseuen al costat d'un dofi metàl·lic que gira al damunt d'un penell i es desfan de les ventoses. Llavors, la Fanny es posa de quatre grapes i comença a aixecar teules. Les va traient amb cura, mentre en Thomas lliga una corda al voltant del cos del dofi. Quan l'ha deixat ben estacada, se'n torna amb la seva companya i l'ajuda a eixamplar el forat.

Poc després, l'obertura del sostre ja és prou grossa per a poder-hi passar. En Thomas fica el cap a dins i

il·lumina l'interior de la sala. Sota els feixos de llum, comprova que és una habitació petita, senzilla i sense gaires mobles. El més destacat és una taula rectangular de pissarra, llarga i molt estreta, que va des del centre de la cambra fins a una paret. Allà, molt a prop del sostre, les ombres deixen entreveure una figura esgarrifosa. En Thomas canvia de posició i la claror la toca de ple: es tracta d'un cap de rinoceront, amb dues ales de voltor desplegadas que li surten de darrere el coll. La banya de l'animal sembla que l'apunti directament.

Sense fer-ne cas, el lladre somriu per sota el pasamuntanyes.

—És extraordinari, reina... Molt més del que m'imaginava.

A la Fanny també li agradaria veure'l, però el cap i les espatlles del seu company li tapen qualsevol perspectiva.

—Vols dir que aquest rinoceront val tant la pena? Potser hauríem d'emportar-nos també algun altre objecte, no?

En Thomas es gira cap a ella i l'enlluerna sense voler.

—T'ho he dit mil cops: aquest rinoceront ens farà rics. No hi ha res que sigui tan valuós en aquesta casa. Tots els quadres són reproduccions, fins i tot els llibres que guarden a la biblioteca són falsos... El meu contacte coneix un col·leccionista que ens pagarà una fortuna per aquesta bèstia!

–El teu contacte, el teu contacte... Em fa més por que una pedregada!

En Thomas agafa l'extrem de la corda i la llança pel forat.

–Deixa de rondinar i anem per feina.

Al cap d'uns moments, ja són a dins del menjador. La Fanny troba que és més petit que un cop de puny. A les fotos d'Internet feia molt més efecte. La intriga que aquella taula només tingui un pam i mig d'ample.

–Com s'ho devien fer per menjar aquí? On posaven els plats, els gots i els coberts?

–No ho sé, ni m'importa. Au, som-hi!

En Thomas s'enfila d'un salt a la taula i avança decidit fins a quedar davant del rinoceront. L'examina un moment. Els seus llavis prominents tenen un rictus malèvol, tan amenaçador com la perillosa banya. Sense deixar-se intimidar pel cap dissecat, veu que està ben collat a la paret amb uns cargols gruixuts, al voltant del coll. És curiós, però, vist de prop, fa pensar més en una estàtua de pedra que en una bèstia que havia estat viva. El taxidermista que el va dissecar devia fer servir una tècnica poc habitual.

La Fanny es belluga neguitosa. Tot allò no li fa gens de gràcia.

–I com vols despenjar-lo? Sembla que està molt ben clavat a la paret, no el podem pas arrencar!

A en Thomas li comença a pujar la mosca al nas.

—No m'atabalis més, dona! Ho tinc tot previst.

La Fanny s'arronsa d'espatlles, convençuda que això no acabarà bé.

En Thomas s'aixeca de puntetes i encercla el morro de la criatura dissecada amb la llum blanca. Darrere la banya, els ulls morts de la bèstia sembla que guspiregin, com si a dins de les ninetes fosques hi vibrés una flameta vermella. Quan en Thomas, intrigat, s'hi acostava una mica més, les espurnes desapareixen.

—Ostres! Haurà estat un efecte òptic...

En Thomas agafa ben fort el sotabarba de l'animal i intenta estirar-lo, però una sensació creixent de calor es filtra a través dels guants i l'obliga a deixar-lo anar.

—Auuu!

Sacseja la mà escaldada com si fos un ventall mentre la Fanny el contempla preocupada.

—Et trobes bé? Què t'ha passat?

—Res, res... Deu haver estat una acumulació d'electricitat estàtica.

—I com t'has pogut enrampar, si portes guants?

—Tant li fa! Aparta't, perquè aquest tros de suro ara sabrà qui sóc.

Sense pensar-s'ho massa, en Thomas agafa embranzida, salta enlaire i es llança al damunt del cap. Atrapa la banya ben fort amb les dues mans i s'hi repenja. Després, clava els peus a la paret i, fent palanca amb les cames, comença a etzibar-li estrebades.

La Fanny no veu que allò hagi de funcionar.

–A què estàs jugant? Encara et faràs mal!

En Thomas no li fa cas. Necessita una concentració absoluta, perquè l'animal no es belluga ni un mil·límetre. Continua empenyent amb totes les seves forces fins que, al final, un parell de cargols surten disparats. En adonar-se'n, hi aplica encara més força. El cap del rinoceront comença a trontollar.

–Ja... Ja el tinc, Fanny! Ja veuràs com...

Un cruixit espantós l'interromp: la resta de cargols també han cedit. En Thomas cau enrere i arrossega amb ell el cap dissecat. Quan xoca violentament contra la taula, fent un gran terrabastall, el rinoceront se li escapa dels dits, voleia fent giragonses i rebota contra els morros de la Fanny, que queda mig estabornida. Després, el cap cau rodolant a terra, on gira uns moments en cercle sobre la punta de la banya.

La Fanny es frega el nas adolorit mentre en Thomas s'incorpora amb dificultat.

–Ets un carallot! No ho podies fer pitjor? Ens deuen haver sentit des de Cadaqués!

–L'he despenjat, no? Doncs deixa de queixar-te tant!

–Que no em queixi? Tinc el nas inflat com un moniato!

–No t'esveris, va... Quan arribem a casa, ja t'hi posaré pomada.

En Thomas s'acosta al rinoceront i l'agafa per les orelles. Prova d'aixecar-lo de terra, però pesa com un mort. Contrariat, l'envolta amb els braços i l'estira ben fort cap amunt. Al final ho aconsegueix, i amb penes i treballs el tragina cap a la taula.

–Bufa! El deuen haver farcit amb ciment!

Quan el deixa, s'adona que la banya està una mica esquerdada pel costat esquerre. Presenta una fissura molt fina que neix a la base i s'enfila fins a mitja banya.

–Caram! Quina mala sort...

–I ara per què rondines?

–La banya ha quedat una mica tocada pel cop. Espero que al comprador no li importi...

En Thomas agafa la banya i li clava una petita estrebada per veure si encara s'aguanta bé al seu lloc. El moviment, gairebé insignificant, produeix uns efectes inesperats: a la part inferior de l'esquerra, hi apareixen dues clivelles noves que creixen i s'estenen de pressa. Avancen en direccions oposades mentre dibuixen el perímetre d'un cercle. Tot passa en un segon: la base es desenganxa del crani i, amb un crec sonor, la banya queda penjada de la mà d'en Thomas.

La Fanny no se'n sap avenir.

–L'has acabat de trencar, gamarús! La mare ja m'ho deia, que amb un brètol com tu no faria res de bo...

Desconcertat, en Thomas examina la banya de dalt a baix. Per molt que s'hi esforça, no entén per què s'ha esberlat d'aquesta manera tan estranya.

—I ara què, setciències? Ens en tornem a casa amb les mans buides?

En Thomas somriu amb suficiència.

—Saps què et dic, reina? Que ja se'l poden confitar, aquest cap! Pesa massa i seria una nosa. Amb la banya ja en farem prou, perquè tothom sap que és la part més valuosa d'un rinoceront. Tots els col·leccionistes van bojós buscant-ne! I la intuïció em diu que aquesta és molt especial... Au, va, recollim els trastos.

Abans que s'hi puguin posar, un soroll imprevist esvera la Fanny. Nerviosa, enfoca la llanterna a dreta i esquerra per descobrir-ne l'origen.

—Thomas, Thomas! Ho sents?

—El què?

—Un ronquet fluix, com d'un motor... Calla, calla i escolta.

En Thomas para bé les orelles. S'espera quatre o cinc segons, però res li crida l'atenció.

—Deuen ser imaginacions teves. Va, anem tirant.

A la Fanny, no l'hi han de repetir dos cops. Agafa la corda, fa un salt i comença a pujar. En Thomas, mentrestant, guarda el botí a dins de la bossa d'eines. Abans de tancar la cremallera, li arriba un xiuxiueig molt dèbil, semblant a una colla d'abelles esvalotades.

Si no fos perquè és impossible, diria que el soroll surt de l'interior de la banya.

Un calfred li travessa l'espina.

–Brrr! Només falta que la Fanny m'encomani les seves paranoies...

Tanca la bossa, se la carrega a l'espatlla i, sense mirar enrere, s'enfila corda amunt tan de pressa com pot.